Tussen hemel en hersenspinsels

Voor kleine ik.

Ik hou van je, het spijt me.

Mijn hoofd bouwt een burcht. Steen op steen, gedachte op gedachte. Alles wat ooit gezegd werd, elk woord, elke fout, elke herinnering, wordt opgeslagen in de muren. Niets gaat weg. De torens worden hoger, de poorten zwaarder, de grachten dieper. Binnen is het veilig, een soort gecontroleerde chaos, want mijn hoofd bewaakt alles.

Maar beneden, buiten de muren, staat mijn lichaam. Het stuurt soldaten. Trillende handen. Een hart dat het steeds moeilijker krijgt om het ritme vol te houden. Een lichaam dat stukje bij beetje opgeeft.

Ze slaan tegen de muren en roepen dat het genoeg is, dat de burcht te zwaar wordt om te dragen. Maar de poorten blijven dicht. Mijn hoofd noemt het bescherming. Mijn hoofd noemt het controle. Mijn hoofd gelooft dat het veilig is hierbinnen, terwijl buiten de soldaten blijven aandringen, moe maar koppig, wachtend tot ergens een steen begint te barsten.

In mij woedt een zee
van woorden, maar ik fluister
kleine druppels,
bang om iemand te verdrinken.

Zelfs hoop
kent haar
hopeloze momenten.

Ik vond je terug in het uitdoven van de zon,
in het breken van golven
tegen de eindeloze zee,
in de geur van de aarde
na een eerste regenbui.

Je schitterde in het koudste licht van de sterren,
in het zwijgen van de uitgestrekte nacht.

Je was overal om me heen,
behalve waar ik je het meest verlangde.

Ik struikel weer
over
mijn woorden

vang jij me
op
als ik val?